

ТЕЗИ ВИБОРЧОЇ ПРОГРАМИ

кандидата на посаду директора Донецького фізико-технічного інституту
ім. О.О.Галкіна НАН України Білошенка В.О.

Деякі особисті дані та формальні показники, що стосуються моєї наукової діяльності: народився 30 березня 1950 р. в м. Донецьку; в 1973 р. закінчив фізико-технічний факультет Харківського державного університету; в 1981 р. захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю «фізика твердого тіла», в 1996 р. – докторську дисертацію за спеціальністю «технологія полімерних і композиційних матеріалів». Маю наукові звання старшого наукового співробітника («фізика твердого тіла», 1991 р.) та професора («фізика твердого тіла», 2010 р.), Заслужений винахідник України (2010 р.). З 1973 р. по теперішній час працюю в Донецькому фізико-технічному інституті ім. О.О.Галкіна НАН України. З 1998 р. – заступник директора з наукової роботи, з квітня 2016 р. – виконуючий обов'язки директора. Автор (співавтор) 9 наукових монографій, понад 300 статей, 72 патенти на винаходи.

В своїй доповіді я хотів би зосередити увагу на особливих умовах, в яких зараз знаходиться Інститут. В грудні 2014 р. на виконання Постанови Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014 р. (розпорядження Президії НАН України від 19.11.2014 р. №704) Донецький фізико-технічний інститут ім. О.О.Галкіна НАН України було переміщено до м. Києва за адресою: проспект Науки, 46, Інститут фізики НАН України. Певний час, з листопада 2014 р. я виконував фактично функції кризового менеджера: готував і узгоджував необхідні документи для одержання нової юридичної адреси, вирішував кадрові та житлові питання, облаштовував робочі приміщення і місця тощо. Вже з лютого 2015 р. Інститут отримав штатний розпис, а працівники, які переїхали, почали отримувати заробітню платню.

Тепер головними завданнями дирекції стали створення умов для ефективної роботи; налагодження тісних зв'язків з установами Національної академії наук, в першу чергу, з тими, на території яких з часом розташувались окремі наукові підрозділи; оптимізація структури і тематики досліджень. Незважаючи на всі складнощі, ці завдання були вирішені, а колектив Інституту швидко адаптувався і відновив свою дієспроможність.

Наведу ряд прикладів, що підтверджують цей факт. Сьогодні Інститут налічує 5 наукових та 2 допоміжних підрозділів, в яких працюють 50 чоловік.

Вони розміщуються на площах Інституту фізики НАН України, Інституту металофізики ім. Г.В. Курдюмова НАН України, Інституту проблем матеріалознавства ім. І.М.Францевича НАН України в м. Києві та НТК «Інституту монокристалів» НАН України в м. Харкові. В 2015 р. при кількості наукових співробітників 48 чоловік опубліковано 82 робіт, з них 59 в журналах з імпаکت-фактором. Зроблено 64 доповідей на 42 міжнародних конференціях. Захищено 2 докторських та 2 кандидатських дисертації. Виконувались дослідження за 5 міжнародними грантами і 3 грантами НАН України.

В 2016 р. ці показники не погіршилися. Зокрема, 41 науковим співробітниками опубліковано 98 робіт (66 – в журналах з імпаکت-фактором), зроблено 73 доповіді на 42 міжнародних конференціях, д.ф.-м.н. Т.Є. Константінова та к.ф.-м.н. І.А. Даніленко стали лауреатами Державної премії України в галузі науки і техніки. Інститут, крім відомчої тематики, виконував дослідження за 4 міжнародними грантами, 5 грантами ДФФД України і 3 грантами НАН України. Зусиллями співробітників відділу фізичного матеріалознавства на базі Інституту проблем матеріалознавства відтворено унікальну пілотну лінію по виготовленню оксидних нанопорошків з сучасною удосконаленою системою очистки хімічних складових та створено умови для одержання дослідних партій сертифікованої продукції, яка затребувана в багатьох наукових центрах світу. Відновлено комерційну діяльність із зарубіжними партнерами – виконувався контракт з розробки та виготовлення камери високого тиску для вимірювання намагніченості на SQUID магнітометрі (Відділення неорганічної хімії, Хімічний факультет міста Валенсії, Іспанія). Протягом 2015 – 2016 рр. Інститут отримав від промисловців понад 300 тисяч грн. в якості роялті за використання його розробки – цифрового контактного термографу.

Досвід, який придбав Інститут за 2 роки роботи при відсутності власної матеріальної бази, підтвердив правильність організаційного рішення, вибраного з перших днів переїзду, – розташуватись окремими науковими підрозділами на території установ, з якими його об'єднує близькість наукової тематики та можливість спільного використання дослідницького та технологічного обладнання. За цей час співробітниками Інституту не тільки опановано роботу на багатьох приладах, існуючих в даних установах, але і створено нові установки для спільного користування. Дослідницькі можливості Інституту значно розширено завдяки налагодженню творчих контактів із вузами та промисловістю, зокрема, Донбаською державною машинобудівною академією (м. Краматорськ), Національним технічним

університетом України «Київський політехнічний інститут ім. Ігоря Сікорського», Київським національним університетом технологій та дизайну, АТ «Мотор Січ» (м. Запоріжжя).

Свою задачу як майбутнього керівника Інституту я бачу в

- збереженні, примноженні і пропаганді досягнень Інституту;
- збереженні наукових кадрів, покращенні умов їх роботи;
- підтримці молоді та сприянні її науковому росту;
- розширенні та поглибленні професійних зв'язків з науковими установами, вузами, підприємствами України та зарубіжжя;
- залученні додаткових джерел фінансування ;
- створенні дослідних ділянок для доведення інститутських розробок до стану, придатного для впровадження;
- збереженні існуючого бренду Інституту, пов'язаного з теоретичними та експериментальними дослідженнями в галузі фізики твердого тіла, магнетизму, фізики і техніки високих тисків, фізичного матеріалознавства.